

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in front of ancient Egyptian columns at sunset. The woman is wearing a vibrant green dress and a sparkling necklace, while the man is in a dark suit and blue tie. The background features large stone columns and a warm, golden sky.

Lynne Grahamová
Královna
jeho srdce

 HARLEQUIN®

LYNNE GRAHAMOVÁ

KRÁLOVNA
JEHO SRDCE

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

už několikrát jsme si povídali o tom, že zdrojem rady příběhů, které Vám měsíc co měsíc přináším, jsou pro autorky klasické pohádky. Je tomu tak i tento měsíc, ale přece jenom je tu jeden rozdíl...

Co kdyby totiž Popelčina „zlá sestra“ nebyla vůbec zlá? A Popelka byla naopak tak trochu drzá a možná i protivná? Případně Popelka, která by byla předtím, než by se stala umouněným děvčetem sedícím v koutku, princeznou? A co kdyby Sněhurka probudila polibkem prince, a ne princ Sněhurku? Nebo Šípková Růženka, která by se prosekala růžovými houštinami, aby osvobodila prince? A k tomu přidejte úplně na hlavu postavené vyprávění o krásce a netvorovi. A malou mořskou vílu, na kterou princ nezapomene (a ona se kvůli němu neutrápí).

Několikrát se v příbězích setkáte s postavami, o nichž jste již mohla číst dříve – případně s hrdiny, kteří (nebo jejich blízcí) za Vámi přijdou znovu v následujících měsících.

Nalákal jsem Vás? Tak to jsem moc rád!

S láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

**KRÁLOVNA
JEHO SRDCE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The King's Christmas Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9274-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9275-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9276-4 (PDF)

PROLOG

Sníh padal tak hustě, že turista neviděl dál než na krok před sebe. Mrzl, byla mnohem větší zima, než si vůbec dokázal představit. Což bylo co říct, s ohledem na jeho prvotřídní výbavu a bezpočet lyžařských výprav, na které se vydával už od dětství. Proto byl přesvědčený, že je drsný muž hor, který si poradí za sebenejnevšednějšího počasí.

Teď už bylo příliš pozdě nadávat si za to nerozvážené rozhodnutí. Vittoriova nemoc ho zaskočila, ale bratrovo naléhání, aby odešel a žil svůj vlastní život, zatímco Vittorio tak trpěl, mu vyrazilo dech. I když nebyl impulzivní ani pošetilý, *musel* být chvíli sám, aby se dokázal vyrovnat s Vittorioovou nemocí i s jeho přáním. V sevření příšerného žalu ohrnul nos nad lákadly svého přirozeného světa: ochrankou, pětihvězdičkovými hotely a soukromými letadly. Takový život přitahoval pozornost jako blikající neonová reklama a o to teď vůbec nestál. Ani jednou ho nenapadlo, že by ho takový útěk, jaké teď byly v módě, mohl ohrozit. Už od narození byl sebevědomý a považoval se za vyzrálého a zároveň neporazitelného. S Vittorioem se pohádali dokonce i kvůli pravidelným telefonátům, tak, že před odjezdem ostentativně odhodil svůj telefon. Bylo mu sedmadvacet... a svědčila snad jeho rozhodnutí o vyzrálosti?

Teď, ztracenému a na pokraji smrti, mu připadaly

tyhle banální problémy na míle vzdálené jeho skličující realitě. Nejistými kroky se brodil sněhem, hlavu plnou zmatených, sebekritických myšlenek. To bude podchlazení, říkal si a trhl batohem, který jako by byl každou vteřinou těžší a těžší. Náhle se vymotal z jeho popruhů. Znovu vykročil, teď už se cítil lehčí, volněji. Zachytil záblesk světla. Nevěřičně zíral na stromeček omotaný barevnými světýlky, prozařující sněhovou vánici. Na úpatí kopce stál malý domek se zahradou. Vánoce nesnášel, ale tentokrát nic neviděl raději. Tohle byl důkaz, že civilizace je blízko. Jak netrpělivě vykročil, ztratil rovnováhu a s výkřikem upadl. Spadl dopředu, hlavou letěl přímo na skálu a dál už o sobě nevěděl...

PRVNÍ KAPITOLA

O dva roky později

Jeho Veličenstvo, král Gaetano, vládnoucí v evropském království Mosvakia, postával u okna své soukromé kanceláře a vyhlížel svého nejlepšího přítele a zároveň poradce Daria Rossiho.

Dario mu předtím telefonoval a sdělil mu, že jeho agentuře se konečně podařilo vypátrat *ji*, a Gaetano už se nemohl dočkat, až uslyší podrobnosti. Namlouval si, že je za tím jen přirozená lidská zvědavost, ne že by ho obzvlášť zajímalo, co byla ta žena zač, kde žila nebo co dělala.

Na překérní situaci, do níž se dostal před dvěma lety, však nebylo přirozeného vůbec nic, pomyslel si zatrpkle. Nad tou vzpomínkou se mu ve štíhlé, potměně pohledné tváři usadil opovržlivý výraz. Gaetano tehdy utrpěl přechodnou ztrátu paměti a oženil se se ženou, kterou znal sotva měsíc a půl a vlastně o ní nevěděl téměř nic. Gaetano přitom býval, ještě před tím nevysvětlitelně pomateným činem, vyhlášený sukničkář, známý svými aférami a nechutí řídit se konvencemi, jako třeba oženit se a udržovat si aristokratický odstup. Takže co se to s ním kčertu stalo, tehdy po té nehodě v horách?

Už celé dva roky se snaží na tuhle otázku najít odpověď. Protože jako by nestačila ta hloupá chyba se

svatbou, jeho nevěsta závratnou rychlostí *zmizela*. Gaetano neměl pro proľhané ženy, které utíkaly před zodpovědností, slitování. Jeho vlastní matka ho totiž opustila, když byl ještě batole. To, že se nakonec oženil se stejným typem ženy, jaké ho doháněly k zůřivosti, byl jen důkaz toho, jak špatně si vybral. Tahle žena mu vyznala lásku pouhých pár hodin předtím, než od něj utekla. Zrovna když ji nejvíc potřeboval.

Mosvakia byla malá země na pobřeží Jaderského moře, která se toho prvního roku, kdy se Gaetano vrátil domů, nacházela v hluboké krizi. Vittorio, Gaetanův starší bratr, trpěl leukémií, ale místo dlouhého, pomalého odchodu zemřel velmi náhle na následky infarktu. Takže nezbyl vůbec žádný čas na pozvolné předávání moci, během něhož by Vittorioův mladší bratříček získal veškeré potřebné vladařské znalosti. Vždyť nebyl skoro ani čas se rozloučit.

A co hůř, Gaetano neměl žádný prostor, aby mohl v soukromí truchlit nebo se vyrovnat s tou nenadálou obrovskou zodpovědností, která se s jeho nástupem na trůn pojila. Gaetano musel své pocity pohřbít hluboko v sobě a sebrat veškeré síly ve prospěch svého národa. Zběsilé myšlenky na abdikaci a podobné zoufalé reakce ho rychle přešly, když se ulice zaplnily truchlícími davy se svíčkami v rukách. Gaetano byl pevně odhodlaný následovat Vittorioova příkladu jako svědomitého panovníka, se vši oddaností a respektem k němu.

S námahou přetrpěl nekonečné týdny oficiálního smutku, oficiálních ceremonií spojených se státním pohřbem a jeho vlastní korunovací. Případalo mu, že jedná jako stroj – automaticky odříkal veškeré projevy a účastnil se všech povinností, přesně tak, jak se od něj jako nového krále očekávalo. Gaetano sám, podobně jako zbytek celé země, se stále vzpamatovával z té šokující ztráty, kterou představovala Vittorioova smrt. Vittorio se podobal nejzářivějšímu

diamantu na korunovačních klenotech a bylo téměř nemožné se mu vyrovnat.

Nikdo *nikdy* nepředpokládal, že se Gaetano stane králem. Byl druhorozený syn, narozený během otcova krátkého druhého manželství, doslova jako náhradník. Vittorio, který byl o dvacet let starší než Gaetano, se oženil až ve svých čtyřiceti letech a celý život byl vedený k tomu stát se následníkem. Všichni očekávali, že se mu po svatbě s Giuliou rychle narodí dědic trůnu. Ale to se bohužel nestalo a potom ubohý Vittorio onemocněl.

Jen pár měsíců poté, co Gaetano usedl na trůn, se rada starších usnesla, že teď by si Gaetano měl najít nevěstu. Pomyslel na svou manželku, která zmizela bůhví kde a o níž nevěděl nikdo, jen Dario. Proto se rozhodl napravit svou chybu – vypátrat ji a rozvést se s ní. To však bylo téměř nemožné, nikde nebyla k nalezení, dokonce se nenašel žádný její účet na sociálních sítích.

Náhle mu hlavou probleskla vzpomínka, která proměnila jeho racionální plány v chaos. Vybavoval si drobnou ženu s hřívou rusých vlasů a velkýma průzračně modrýma očima, které dominovaly křehkému obličejí, ženu stojící před vánočním stromkem nazdobeným pestrobarevnými světýlky. Usmívala se, vždycky se na něj usmívala tak, jako by světlem jejího života byl jen on, Gaetano. Z těch vzpomínek na to, jak ji poprvé spatřil, i z dalších myšlenek a představ, které se mu míhaly před očima, mu bylo příšerně trapně. Proč? Vždyť jako cynický lamač ženských srdcí zažil několik krátkodobých návalů vášně nebo románek, nebo jak ostatní nazývali tyhle náhlé touhy zmocnit se jiné lidské bytosti, jejího těla i duše.

Gaetano zamrkal a silně zaťal zuby. Byl našťvaný, že ho tyhle myšlenky pořád obtěžují, že mu vtrhnou do hlavy pokaždé, když jen trochu poleví v ostražitosti. Dokonce i po dvou letech v něm ta neznámá

žena zanechala stopu, které se zřejmě nikdy nezbaví. A to byla pro jeho hrdost velká rána. Když se za ním ozvalo zaklepání, s úlevou se otočil. Ve dveřích stál Dario a s vítězoslavným výrazem svíral v ruce složku.

„Konečně!“ prohlásil a položil složku na Gaetanoův pracovní stůl. Dario byl vysoký, vytáhlý muž s upraveným plnovousem a ochotným úsměvem. Byli blízcí přátelé už od dětství. „Teď už můžeme vyřešit tvoje nepatrné trable a vrátit tvůj život do normálních kolejí.“

Gaetano se zamračil. takový výběr slov se mu právě nezamlouval. „Můj život už bohužel nikdy nepoběží v normálních kolejích.“ Jen co nahlas vyslovil tuhle absolutní pravdu, zvedl ruku v omluvném gestu. „Promiň za to, co jsem řekl. Víím, že bych ti měl být vděčný, že mě národ tak rychle přijal místo Vittoria.“

„Neomlouvej se za to, že přiznáváš, že jsi nikdy nechtěl usednout na trůn. Nebyl jsi k tomu vedený a všechny ty ceremonie a okázalosti si na rozdíl od Vittoria neužíváš. Nedívej se tak na mě, já tvého milovaného bratra *nekritizují*,“ ubezpečil ho právník. „Jen jsem chtěl podotknout, že Vittorio nebyl v žádném případě perfektní.“

„Byl to dobrý král,“ přerušil ho Gaetano.

„Byl introvert, zatímco ty jsi extrovert. Vynikáš v diplomacii a před lety jsi sám zachránil zemi před bankrotem. Jste a vždy jste byli každý úplně jiný, každý z vás měl odlišné silné stránky. Přestaň se s ním srovnávat,“ podotkl jeho starý přítel klidně. „A jestli tě to utěší, tak moje manželka je přesvědčená, že ženy dávají přednost tobě, protože jsi tak pohledný. Jasně, v takové vážné situaci je to dost pitomý komentář, ale třeba tě to aspoň pobaví, když nic jiného.“

„Její komentáře mě pobaví vždycky,“ odpověděl

Gaetano se zářivým úsměvem, bílé zuby ostře kontrastovaly s jeho bronzovou pletí. Polkl nutkání upozornit svého přítele, že si v poslední době nemohl užívat jejich příjemné společnosti. Jeho nové postavení mu nedovolovalo účastnit se běžných věcí, jako byly večere s přáteli.

Kamkoliv se hnul, byl obklopený policejními hlídkami a ochrankou. Sice se snažil omezit přítomnost ochranky a zredukovat dlouhý seznam povinností, které musel v zájmu své bezpečnosti dodržovat, ale to se nesetkalo s příliš velkým pochopením. Jeho dědeček se ztratil na moři, jeho otec zemřel při auto-nehodě a třetí král podlehl zdravotním problémům, nebylo proto divu, že se vláda obávala o své panovníky. A teď zbyl už jen *jeden jediný* člen královské rodiny? Všichni byli vyděšení představou, že by vinou náhody, osudu nebo násilného aktu přišel Gaetano o život, obzvlášť když ani neměl dědice.

Gaetano se naklonil přes roh stolu pro složku a otevřel ji, aby ji prostudoval. Rozhostilo se ticho. Dario si objednal kávu, zatímco Gaetano v rychlosti procházel úvodní fakta, ale nakonec zůstal zírat na jedinou fotografii. Nebyla to moc dobrá fotka. Byla na ní mladá žena zachumlaná v pérové bundě, která ji měla chránit před větrem a zimou, z kapuce jí čouhal cop rusých vlasů a z její tváře byl vidět jen kousek profilu.

„Ona... ona ještě pořád studuje?“ vydechl Gaetano překvapeně, oči stále nedokázal odtrhnout od fotky před sebou.

„Ano, většinou přes on-line lekce. Vy dva jste si během těch šesti týdnů vážně moc nepovídali, že?“ brumlal si spíš pro sebe právník. „Když jsi Laru Drummondovou potkal, zrovna nějakým lidem hlídala dům.“

„Tvrдила mi, že pracuje jako servírka a uklízečka!“ namítl ostře Gaetano.

„Tak to ti úplně nelhala. Po večerech vážně pracuje jako uklízečka. Řekl bych, že když jí nabídneš slušnou finanční dohodu, nebude mít problém souhlasit s rychlým rozvodem.“ Dariova úvaha vyzněla poněkud cynicky.

„Není to zlatokopka!“ vyprskl Gaetano na její obranu. „Kdyby jí šlo jenom o peníze, sotva by tak rychle zmizela z mého života!“

„Gaetano... Jsem tvůj právník, ale zároveň jsem i tvůj přítel. Chci tě hlavně chránit. Oženil ses bez předmanželské smlouvy. Kvůli tomu tě může připravit i o poslední košili a ještě tě hnát k soudu,“ varoval ho Dario. „Ale věc se má tak, že *ona* opustila *tebe*. Žijete odděleně už skoro dva roky a rozvodu tedy nic nebrání.“

Gaetano mlčky přikývl. Snažil se ovládnout emoce, které v sobě celé roky úspěšně potlačoval, ale teď se v něm začínaly probouzet. Byl přesvědčený, že pokud nechá emocím volný průběh, dostane se v první řadě do problémů. Netušil, kým byl, když potkal Laru. Ztráta paměti mu přivodila uvolňující svobodu dělat si a říkat si, co chce. Když nemusel brát ohled na svůj původ ani na tíživou neustálou přítomnost otravných novinářů, stal se Gaetano mnohem nevinnějším. Tehdy dovolil, aby vládu na jeho jednáním převzaly emoce.

Byl rozhodnutý takovou chybu víckrát neopakovat. Než se Vittorio oženil s Giulíí, několikrát se zamiloval do špatné ženy. Jenže Giulia pro něj byla spíš kamarádka než milovaná bytost. Gaetano během dospívání sledoval, jak si jeho bratr nechává opakovaně lámat srdce. Na vlastní oči tak viděl, jakých lží, přetvářky a podvodů jsou některé zlatokopky schopné, jen aby se vloudily do Vittorioova života.

„Ano, s rozvodem by neměl být problém. Pochopitelně předpokládám, že neexistuje možnost, že bys

byl otcem Lařina dítěte?“ dodal ještě Dario. Ta otázka Gaetana naprosto vykolejila.

„Ona má *dítě*?“ vykřikl. Nechtěl věřit vlastním uším. Přešel k oknu se sločkou v ruce, obrátil se k Dariovi zády a znovu se začel do zprávy.

Lara měla malého chlapce, ale protože se jim ještě nepodařilo vypátrat podrobnosti, mohli jeho věk zatím jen odhadovat. *Rok a půl až dva roky*? Gaetano v duchu počítal, tak pomalu, že by nikoho ani nenapadlo, že ve skutečnosti má matematické vlohy.

„Tvoje manželka očividně nežila v celibátu,“ podotkl jeho přítel žalostně. „Možná se ukáže, že byla těhotná, už když jste se poprvé potkali. No to je jedno. Každopádně je to snad další důvod, proč by měla být ráda, že znovu získá svobodu. Jediný muž, který je jí ale nějak blíž, je její domácí a zdá se, že jsou jenom přátelé.“

Gaetano silně zařal čelist a rychle se otočil zase zpátky čelem k Dariovi. „Tak přítel?“ V jeho hlase byl patrný výsměch.

„Nic bližšího v agentuře nezjistili. Její domácí je voják a zrovna je někde v zahraničí. Nikdo je spolu neviděl.“

„Ale žije v *jeho* domě.“

„Původně to byl dům jeho rodičů. S Larou tam žije ještě jeho sestra,“ namítl Dario. „Čili se zatím neobjevilo nic, co by pro nás mohlo být užitečné.“

„Jsem ti vděčný, že se držíš jen faktů,“ vydechl Gaetano. Prsty si vjel do krátce střižených černých vlasů, jak přemáhal chuť praštit vši silou pěstí do zdi.

„Znal jsi ji měsíc a půl a během té doby jsi nebyl úplně při smyslech. Předpokládám, že teď můžeme postupovat podle plánu.“ Dario svého přítele vyčkávavě pozoroval.

Gaetano přimhouřil oči barvy půlnoční modře. „Ne. Nejdřív ji chci vidět... když teď při smyslech *jsem*. Chci vědět, jak na mě bude působit teď.“

„To není rozumný nápad, z mnoha různých důvodů,“ varoval ho Dario. „Mohli by na to přijít novináři. Na tom, že ses s ní oženil, není nic špatného, ale řekl bych, že to raději nebudeme vyťahovat na veřejnost. Taky se může stát, že se s ní znovu potkáš a zase do toho –“

„Nic takového se podruhé nestane!“ ušklíbl se Gaetano s opovržlivým výrazem. „Chci ji jen vidět a promluvit si s ní. Důvěřuj mi trochu, Dario. Nejsem úplný idiot. Víím, že se s ní musím rozvést, ale taky se potřebuji přenést přes to, co jsem s ní v minulosti prožil. A nemyslím, že bych to dokázal, aniž bych ji naposledy viděl.“

Lara vyšla ze sprchy a s úsměvem si začala sušit vlasy. V tu chvíli netušila, že život, který si tak pečlivě znovu vybudovala poté, co se jí srdce rozpadlo na padrti, je v ohrožení. Milovala sobotní rána, protože snídani dětem nachystala Alice, a tak si Lara díky tomu mohla chvíli poležet, než se vydala s dětmi do parku. V neděli musela brzy vstávat zase ona, aby se o ty malé příšery postarala. Hřívu ruských vlasů si sepnula skřipcem. Vlasy jí tak tížily.

Možná je na čase nechat se ostříhat. Nedávalo smysl pořád sentimentálně vzpomínat, jak ji dědeček hladil po copech a obdivoval její dlouhé vlasy. Ještě horší však bylo vzpomínat na dlouhé, do bronzova opálené prsty, které se jí probíraly v pramenech vlasů, a tichý hlas jí šeptal, jak jsou úžasně hedvábné a jemné. V hrudníku jí bolestivě píchlo, znechucením ze sebe samé. Na Gaetana se nedalo zapomenout. Okamžitě mu propadla v té chvíli, kdy ho poprvé spatřila. Rozcuhané černé vlasy potřebovaly trochu přistříhnout, silná čelist s tmavým stínem strništěm, oči černé jako smůla, usazené hluboko pod tmavohnědým obočím. Byl tak krásný, až se musela štípnout, jestli se jí to jen nezdá.

A opravdu to *byl* jen sen, připomínala si Lara zřetelně. Že by se muž jako Gaetano do ní opravdu zamiloval, se mohlo stát jen v hloupých dívčích snech. Lara byla malá a obyčejná, nejobyčejnější holka, kterou většina lidí buď úplně přehlédne, nebo na ni okamžitě zapomene. Neměla čím muže zaujmout. Flirtování jí zrovna moc nešlo, nebylo na ní nic zajímavého, ničím se nelišila od davu jiných. A přesto si ten měsíc a půl díky Gaetanovi připadala jako nejkrásnější a nejžádoucnější žena na celém světě.

A potom, když se úplně vzpomatoval ze ztráty paměti? Lara se otrásla a tyhle vzpomínky zase nacpala do zásuvky ve své hlavě, kde uchovávala všechny ostatní bolesti. Tím, že si to špatné bude stále připomínat, na minulosti nic nezmění ani to nepřestane bolet. Gaetano jí ublížil tak strašlivě, že si byla jistá, že se z jejich krátkého manželství nikdy úplně nevzpamatuje. To se stává, když je člověk přesvědčený, že už mu nic nechybí. A vzápětí se mu všechno rozpadne před očima.

Díky Gaetanovi zase pocítila, jaké to je, když jí někdo potřebuje a touží po ní. Vážil si jí, *všímal* si jí, zatímco ostatní ji ignorovali, obzvláště její adoptivní matka. Svou lásku dával najevo tak zřetelně, že se nechala svést jeho pohlednou tváří, a oba se bezhlavě vrhli do manželství. Jakmile se mu však paměť vrátila a on jejich sňatku začal litovat, okamžitě utekla. A už vůbec mu nedokázala říct, že se mu narodil syn. Přece když nestál o ni ani o jejich manželství, proč by měl stát o jejich syna?

Lara, v obnošených džínsech a vytahaném svetru, ukusovala vestoje toast, zatímco Alicina pětiletá dcera Iris se přetahovala o kolo s Freddyem, Lařiným synem. Freddy sice ještě nebyl dost obratný na to, aby na kole mohl jezdit, ale hrozně rád na něm sedával a zvonil na zvonek. Velké tmavé oči upíral na svou matku a vyčkával. Freddy byl vážně herečka,